

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 23-24.

Ezután elindult az egész testület, és elvitték őt Pilátushoz.

Ott így kezdték vádolni: „Megállapítottuk, hogy félrevezeti népünket, ellenzi, hogy adót fizessünk a császárnak, és azt állítja magáról, hogy ő a felkent király.”

Valódi vádpontjuk az istenkáromlás volt, mert Jézus azt állította magáról, hogy az Isten Fia. Amikor viszont Pilátus előtt vádolták, akkor ezt nem hozták fel ellene, mert tudták, hogy Pilátus ezt nem venné figyelembe. „Ne gyertek a vallásoskodásokkal a római bírósághoz!” – mondta volna. Ezért inkább a nép félrevezetésével vádolták, és azzal, hogy ellenzi az adófizetést. Ez persze nem volt igaz, mert Jézus azt mondta, hogy „*adjátok meg a császárnak, ami a császáré*“.

Pilátus megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” Ő pedig ezt felelte: „Te mondd.”

Pilátus erre így szólt a főpapokhoz és a sokasághoz: „Semmi bűnt nem találok ebben az emberben.”

De azok erősen állították: „Fellázítja a népet tanításával egész Júdeában, Galileától kezdve egészen idáig.”

Galilea volt minden egyes Róma elleni lázadás bölcsője, aminek említése Jézusra terelhette volna a gyanút.

Pilátus ezt hallva megkérdezte, hogy Galileából való-e ez az ember.

Amikor pedig megtudta, hogy Heródes hatósága alá tartozik, átküldte Heródeshez, aki szintén Jeruzsálemben tartózkodott ezekben a napokban.

Amikor Heródes meglátta Jézust, nagyon megörült, mert már jó ideje szerette volna látni, mivel hallott róla, és azt remélte, hogy valami csodát tesz majd az ő szeme láttára.

Hosszasan kérdezgette őt, de Jézus semmit sem válaszolt neki.

Heródes Antipászról van szó, aki lefejezte Keresztelő Jánost, Jézus unokatestvérét, akihez Jézus egyetlen szót sem szólt.

Ott álltak a főpapok és az írástudók is, akik hevesen vádolták.

Heródes pedig katonai kíséretével együtt megvetően bánt vele, kigúnyolta, és fényes ruhába öltöztetve visszaküldte Pilátushoz.

Ezen a napon Heródes és Pilátus barátságot kötöttek egymással. Előtte ugyanis haragban voltak.

Ekkor Pilátus összehívta a főpapokat, a vezetőket és a népet, és így szólt hozzájuk: „Ezt az embert elém hoztátok azzal, hogy a népet félrevezeti. Íme, én előttetek vallattam ki, és nem találtam ebben az emberben egyet sem azok közül a bűnök közül, amelyekkel vádoljátok.

De még Heródes sem, mert visszaküldte hozzánk. Láthatjátok, hogy semmi halált érdemlő dolgot nem követett el:

megfenyítem tehát, és elbocsátom.”

(Ünnepenként pedig szabadon kellett neki bocsátania egy foglyot.)

Erre valamennyien felkiáltottak: „Ezt öld meg! Barabbást pedig bocsásd el nekünk!”

Ez utóbbi a városban történt lázadásért és gyilkosságért volt börtönbe vetve.

Barabbás pontosan azokban a dolgokban volt bűnös, amelyekkel Jézust vádolták.

Pilátus ismét szólt hozzájuk, mert szerette volna szabadon bocsátani Jézust.

De ezek kiáltoztak: „Feszítsd meg, feszítsd meg őt!”

Ő azonban harmadszor is odafordult hozzájuk: „De hát mi rosszat tett ez? Nem találtam benne semmiféle halált érdemlő bűnt: megfenyítem tehát, és elbocsátom.”

De azok hangos kiáltásokkal sürgették és követelték, hogy feszítsék meg. És kiáltásuk győzött.

Tragikus, amikor a csőcselék hangja győz.

Pilátus ekkor úgy döntött, hogy legyen meg, amit kívánnak:

szabadon bocsátotta azt, akit kértek, aki lázadásért és gyilkosságért volt börtönbe vetve; Jézust pedig kiszolgáltatta akaratauknak.

Amikor elvezették őt, megragadtak egy bizonyos cirénei Simont, aki a mezőről jött, és rátették a keresztet, hogy vigye Jézus után.

Ez tipikus római felvonulás, menet volt: négy római katona kísérte a foglyot, kettő elől és kettő hátul, a rab pedig közöttük ment. Előttük ment még egy katona, aki egy táblára írva vitte a rab elleni vádat. Ebben az esetben a táblára ez volt írva: „A zsidók királya”. Amikor pedig a keresztrefeszítés helyére értek, akkor ezt a táblát a kereszt tetejére szegezték, hogy minden ember tudja, hogy miért ítélte halálra az embert a római kormány.

Rendszerint a városon keresztül vezető leghosszabb utat választották, nagy zajt csapva, hogy felhívják az emberek figyelmét, hogy azok lássák a halálra ítéltet. Így akarták a népet megfélemlíteni, hogy ne hogy Róma ellen lázadjon.

Jézus, aki az ütlegetéstől legyengült, valószínűleg nem tudta már tovább vinni a keresztet, és ezért a cirénei Simont kényszerítették arra, hogy vigye azt. Ha egy római katona ráhelyezte a kardlapját valakinek a vállára, jogában állt, hogy az illetővel egy mérföldön keresztül vitesse a terhét. Ezzel szemben nem volt fellebbezés.

A zsidók Dávid ideje óta nem engedték, hogy népszámlálást tartsanak, mert Isten annak idején megbüntette ezért őket. Róma szerette volna tudni, hogy körülbelül hányan vannak, ezért – ahogy azt Josephus írásaiból megtudjuk - a feláldozott páskabarányok száma alapján állapították meg a lakosság számát Jézus idejében. E szerint 26.572 bárányt áldoztak fel ezen az ünnepen, és a törvény szerint legalább 10 ember ehetett egy bárányból. Ezen a páskaünnepen tehát legalább 2700000 ember vett részt.

Minden zsidó vágyva vágyott arra, hogy életében legalább egyszer, erre az ünnepre Jeruzsálembe menjen. Ha Jeruzsálem 20 km-es körzetében élő felnőtt férfi voltál, akkor kötelezően ott kellett lenned az ünnepeken. Ha ennél távolabb laktál, akkor mindig arról álmodoztál, hogy egyszer elmész oda. A páskavacsorát minden zsidó azzal a mondással kezdte: „Ebben az évben itt, jövőre Jeruzsálemben.” Ez a mondás a mai napig is fennmaradt.

Bizonyára Simon Tripoliból jött erre az ünnepre, mivel cirénei volt. Lehet, hogy nagyon rossznéven vette, amikor a kardlappal a kereszt cipelésére kényszerítették. Ezt nem tudjuk, de azt igen, hogy ez a Simon Rufusznak és Alexandernek volt az apja. A fiainak megnevezése azt jelenti, hogy őket a keresztények jól ismerték, tehát valószínű, hogy Simon Jézus keresztjének cipelésékor megtért. Pál azt írta a rómaiaknak: „Köszöntsétek az Urban kiválasztott Rufuszt és anyját, aki nekem is anyám.” Lehet, hogy ez éppen Simon fia Rufusz lehetett.

A népnek és az asszonyoknak nagy sokasága követte őt, akik jajgattak, és siratták őt. Jézus pedig feléjük fordulva ezt mondta nekik: „Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok, hanem magatokat és gyermekeiteket sirassátok; mert jönnek majd olyan napok, amikor ezt mondják: Boldogok a meddők, az anyaméhek, amelyek nem szültek, és az emlők, amelyek nem szoptattak! Akkor majd kiáltani kezdik a hegyeknek: Essetek ránk! - és a halmoknak: Borítsatok el minket! Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi történik a szárazzal?”

Kevesebb, mint 40 év múlva a római seregek feldúlták Palesztina földjét, és a zsidók többségét megölték.

Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket. Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztzkodtak ruháin.

Jézus ezen kijelentése a keresztrefeszítés előkészítése alatt hangzott el. A keresztet lefektették a földre, kifeszítették a rab kezeit, és nagy vasszegekkel odaszegezték a fára. Jézusnak a lábába is vasszegeket ütöttek, ezután pedig felállították a keresztet, és beleállították a földbe.

A kalapácsütések közben mondta Jézus, „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Láthatjuk, hogy Jézust olyan helyzetbe hozták, amikor már nem gyógyíthatta az embereket úgy, hogy megérinti a vak szemét, a süket fülét, mert a kezét odaszegezték a kereszthez. Mindennek ellenére, még mindig maradt számára egy szolgálatforma, az imádság - és Ő élt is ezzel a lehetőséggel.

Az imádsága választ nyert, hiszen 50 nap múlva, amikor pünkösdkor ismét összegyűltek az ünnepre, és a Szentlélek kiáradt a korai egyházra, Péter felállt, és ezt mondta: „Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljetek szavaimra! Mert nem részegek ezek, ahogyan ti gondoljátok, hiszen a nap harmadik órája van. Hanem ez az, amiről Jóel így prófétált: Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra, és prófétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak, még szolgálaimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Lelkemből, és ők is prófétálnak. És csodákat teszek az égen fenn, és jeleket a földön lenn: vért, tüzet és füstfelleget. A nap sötétté válik, és a hold vérré, mielőtt eljön az Úr nagy és fenséges napja. Aki azonban segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni. Izráelita férfiak, halljátok meg ezeket az igéket! A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttem erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek. De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. Mert ezt mondja róla Dávid: Láttam az Urat magam előtt mindenkor, mert jobbom felől van, hogy meg ne inogjak. Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reménységben fog nyugodni, mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson. Megismertetted velem az élet útjait, betöltesz engem örvendéssel a te orcád előtt. Atyámfiai, férfiak! Nyíltan megmondhatom nektek ősatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig. De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára;

ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást. Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is. Mert nem Dávid ment fel a mennyekbe, hiszen ő maga mondja: Így szólt az Úr az én uramhoz: Ülj az én jobbomra, amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem. Tudja meg tehát Izráel egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.” Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?” Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.

Jézus imádsága tehát válaszra talált, és „azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk”. Azok, akik tudatlanságuk miatt keresztfeszítették Őt, megtalálták a megbocsátást, és Krisztus testének része lettek.

A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig velük együtt így csúfolódtak: „Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő az Isten választott Krisztusa!” Kigúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecetet vittek neki, és így szóltak: „Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat!” Felírás is volt a feje fölött görög, latin és héber betűkkel írva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Az emberek így kiáltottak: "Mentsd meg magad!" Tudjátok, hogy honnan származik ez a felkiáltás? A pokol mélyéből! Ha Jézus megmentette volna magát, akkor nem menthetett volna meg minket.

A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: „Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is.”

Ugyanúgy hangzik a szöveg, mint a tömeg kiáltozása. Az érzelmek nagyon közel vannak a felszínhez, és a csöcselék pszichológiáját vizsgálva láthatjuk, hogy amikor tömegben vannak az emberek, akkor gyakran nem igazán viselkednek emberhez méltóan. A focimeccsen a szurkolók is nagyon sok furcsa dolgot csinálnak. A tömeg névtelenségét élvezik, mindenki nevet a butaságokon, és lassan egyre nagyobb bolondságokkal dobálóznak. Minél megdöbbentőbb a szöveg, annál harsányabb a nevetés.

Elképzelésem szerint egy ember keresztfeszítésének végignézése igen nagy pszichés sokkhatás lehet. Nagyon szörnyű látvány lehet, amint levegőért kapkodva vonaglik a teste, és nagy fájdalmak között közeledik a halál küszöbéhez. Nem lehet csak úgy, érzéketlenül álldogálni, ezért egyesek a feszültséget nevetéssel akarták oldani, mert a megdöbbenés elviselhetetlennek tűnt.

Mivel az emberek kiabáltak, a gonosztevő is felvette a szöveget, valószínű azért, hogy nevetést csikarjon ki az emberekből, és hogy megnyerje a tömeg szimpátiáját. Ezzel a felkiáltással fordult Jézushoz: „Mentsd meg magadat, és minket is.” Nagyon vicces... Bizonyára a tömeg ismét hahotában tört ki.

De a másik megróttá, ezt mondva neki: „Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy!”

Nem féled Istent? Te is ugyanabban a hajóban evezel és meg fogsz halni! Nem gondolod, hogy nemsokára Isten ítéletével kell szembenéznünk.

Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.”

Pilátus sem talált semmilyen hibát benne, Júdás pedig belátta, hogy ártatlan embert árult el.

Majd így szólt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.”

Honnan tudta, hogy Jézus király volt? Mert a keresztre odaírták, hogy a Zsidók Királya. Ez azt mutatja, hogy az üdvösséghez szükséges hit Istentől jön, mert az elítélt hite valahogy még a tanítványokét is felülmúlta, és tudta, hogy ez az ember - annak ellenére, hogy a halálán van - király lesz.

Ezen a ponton a tanítványok teljesen ki voltak ütve. Megtagadták Jézust, elmenekültek, és feladtak minden reményt. *„Mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt”* – mondták, de ehelyett keresztre feszítették, és most mindennek vége. Isten hitet ültetett ennek az embernek a szívébe: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”*

Ez az ember az Isten által adott megmentő hit által látta e rövid szöveget (A ZSIDÓK KIRÁLYA), és elhitte. Isten ültette a szívébe ezt a hitet, és azt mondta: *„Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.”* Csak emlékezzél meg, ne emelj fel, ne tisztelj meg valamilyen pozícióval. A tanítványok ezzel ellentétben a különböző előkelő helyekért lobbiztak Jézusnál: *„Hadd üljek a jobb kezed felől! Hadd üljek én a bal kezed felől! Hadd lehessék én a miniszterelnök!”*

Ez az ember csak azt kérte, hogy emlékezzen meg róla. Milyen egyszerű imádság ez, amely a menekülést hozta el számára. Milyen közel vagyunk mindannyian a megváltáshoz, a meneküléshez! Elég csak egy egyszerű ima: *„Istenem, irgalmaz nekem, bűnösnek.”* Azt olvashatjuk Róla, hogy mindenkit képes megmenteni, aki Hozzá jön. Jézus azt mondta, *„aki hozzám jön, azt nem utasítom el”* - még egy haldokló gonosztevőt sem az utolsó órájában.

Erre ő így felelt neki: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.”

A paradicsom szó a király kertjét jelentette, különleges vendégeit szokta ide sétára hívni.

Mindezek a dolgok a csodák előtt történtek - Isten hitet ültetett ennek a latornak a szívébe, hogy megválthassa őt.

Tizenkét órától egészen három óráig sötétség lett az egész földön.

A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig középen kettéhasadt.

A természet sem akarta ezt a szörnyű látványt végignézni: hatalmas földrengés volt, sziklák hasadtak ketté, és a természet lázadni kezdett az ember ellen. Ha Isten nem fékezi meg, biztos vagyok benne, hogy elpusztította volna az embert e szörnyű bűncselekménye miatt.

A templom kárpitja középen kettéhasadt tetőtől talpig. A templomi függöny azt jelképezte, hogy Isten mennyire megközelíthetetlen az ember számára. Egyetlen ember sem mert a kárpit mögé belépni, kivéve a főpapot - egy évben egyszer -, miután számtalan áldozatot ajánlott fel és

elvégezte a tisztulási szertartásokat. Még ezek után is csak hatalmas félelemmel és tisztelettel mert belépni oda, csengőkkel a köntöse alján és egy kötéllel a lábához erősítve, arra az esetre, ha esetleg mégis valamilyen tisztátalansággal lépett be, amiért Isten halállal sújtotta volna. A kint várakozók – mivel nem léphettek a kárpit mögé – a kötél segítségével távolíthatták csak el a testet.

Isten megközelíthetetlen volt az ember számára, mert az embert a bűne elidegenítette Istentől. A kárpitot Krisztus halálakor Isten kettészakította, ezzel is kifejezésre juttatva, hogy szabad utat nyitott mindannyiunk számára az üdvösségre.

Ekkor Jézus felkiáltott: „*Elvégeztetett!*”, majd így folytatta

Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: „Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet!” És ezt mondva meghalt (elbocsátotta a lelkét).

Amikor a százados látta, ami történt, dicsőítette Istent, és így szólt: „Ez az ember valóban igaz volt.”

És az egész sokaság, amely erre a látványra verődött össze, amikor látta a történeteket, mellét verve hazatért.

Jézus ismerősei pedig mindnyájan és az őt Galileától fogva követő asszonyok távolabb állva szemlélték mindezt.

Volt egy József nevű ember, Arimátiából, a júdeaiak egyik városából való, a nagytanács tagja, derék és igaz férfiú,

aki nem értett egyet a többiek határozatával és eljárásával, aki maga is várta az Isten országát.

Ő elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét.

Aztán levette, gyolcsba göngyölte, és elhelyezte egy sziklába vágott sírboltba, amelyben még senki sem feküdt soha.

Az ünnepi előkészület napja már elmúlt és megkezdődött a szombat.

Elkísérték őt az asszonyok, akik együtt jöttek vele Galileából, és megnézték a sírboltot, meg azt is, hogyan helyezték el Jézus testét.

Aztán visszatértek, illatszereket és drága keneteket készítettek. Szombaton azonban pihentek a parancsolat szerint.

A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket.

A követ a sírbolt előtt elhengerítve találták, és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét.

Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában.

Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: „Mit keresitek a holtak között az élőt?”

Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt:

az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.”

Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira, és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek.

A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik.

Hisztérikus asszonyok... Istenem, ments meg tőlük! Nem hittek, egyszerűen nem hittek nekik.

(Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a törtéteken.)

Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, és beszélgettek egymással mindarról, ami történt.

Miközben beszélgettek, és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük.

Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt.

Ő pedig így szólt hozzájuk: „Miről beszélgettek egymással útközben?” Erre szomorúan megálltak.

Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban?”

„Mi történt?” - kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: „Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt;

hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg.

Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek.

Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, de nem találták ott a testét; eljöttek és azt beszéltek, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él.

El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszélték; őt azonban nem látták.”

Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták!

Jézus az Írásokra, a próféciákra utal.

Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?”

És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt.

Sosem fogom megbocsátani Kéfásnak, hogy nem írta le ezeket. Mindent megadnék azért, hogy megszerezsem Jézusnak ezt az üzenetét. Milyen jó lett volna hallani, amint Mózesről kezdve az egész Ószövetségen át az összes rá vonatkozó próféciát felsorolja: 300 próféciát teljesített be a születése, az élete, a halála és a keresztfeszítése alatt. Milyen jó lett volna, ha akkor valaki felveszi magnószalagra, és most meghallgathatnánk.

Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni.

De azok unszolták és kérték: „Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már!” Bement hát, hogy velük maradjon.

És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta.

Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.

Érdekes, hogy akkor ismerték fel, amikor átadta nekik a kenyeret. Lehet, hogy látták a szögek helyeit, és megnyílt a szemük?

Ekkor így szóltak egymásnak: „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?”

Hevült-e már valaha a szívetek Isten Igéjének olvasása közben? Lángra gyújtotta-e már a szíveteket? Sokan a vallásos megtapasztalásokban a fellángolásokat keresik, érzelmi csúcspontokat vadásznak, valami új felemelő jelenséget akarnak, amely izgalomba hozhatja őket. Egy angyal megjelenésére, vagy hasonlóra áhitoznak. Ezek az emberek azt mondták: *„Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?”* Úgy gondolom, amikor valakinek a szíve hevülni kezd az Írások kutatása közben, akkor az lelki érettségét tanúsítja.

Gyakran nagyon izgatott leszek, miközben a Bibliát tanulmányozom, és a Szentlélek elkezd megnyitni az értelmem előtt. Olyan izgalmas, amikor a Lélek kezd tanítani Isten igazságára, és hirtelen megérted az Igét. Vannak akik akkor jönnek izgalomba, amikor valaki nyelveken szól vagy próféciákat mond, én Isten Igéjének hallatára leszek izgatott.

Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket.

Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak.

Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről.

Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: „Békesség nektek!”

Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak.

Ő azonban így szólt hozzájuk: „Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben?

Nézzétek meg a kezemet és a lábamat, hogy valóban én vagyok. Tapintsatok meg, és lássatok. Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.”

Egyesek nehezen fogadják el Jézus ezen felszólítását. E nap reggelén azt mondta Máriának, hogy *„ne érints engem, mert nem mentem fel még az Atyámhoz”,* de ez egy gyenge szövegfordítás következménye, mert a görögben ez azt jelenti, hogy *„ne csimpaszkodj belém”.* Bizonyára Mária ekkor már megérintette, és valószínű, hogy halálos szorításban tartotta: *„Egyszer már elhagytál, de többet nem fogsz, mert nem engedlek el.”* Ezért mondta Jézus, hogy *„ne csimpaszkodj belém, hanem menj, és mondd el a tanítványoknak, hogy feltámadtam”.*

És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezét és a lábát.

Mikor pedig még mindig nem mertek hinni örömeikben, és csak csodálkoztak, megkérdezte tőlük: „Van-e itt valami ennivalótok?”

Erre adtak neki egy darab sült halat.

Elvette és szemük láttára megette.

Majd így szólt hozzájuk: „Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltárokbán.”

A Zsoltárok tele vannak Jézussal kapcsolatos próféciákkal. A messiási zsoltárok pedig teljes egészében róla szólnak: a 22.-ik például a keresztfeszítés képét festi le, a 110.-ik pedig Melkisédek rendje szerinti főpapunkról szól, és a 118.-ik is Róla beszél.

Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat,

Ez egy dicsőséges ajándék, amelyet újjászületésünkkor kapunk. Az Írásokat újjászületés nélkül olvasva nem sok értelmet találunk bennük: *„A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki*

módon lehet azokat megítélni. A lelki ember azonban mindent megítél, de őt senki sem ítéli meg.”

Aztán Jézus így folytatta:

és így szólt nekik: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve.

Ti vagytok erre a tanúk.

Megbízta őket, hogy hirdessék a megtérést és a bűnök bocsánatát minden nemzetnek.

És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.”

Ez a Jóel pófétának elmondott ígéret, amelyet a harmadik fejezetben olvashatunk: *„Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre“*. Ez volt a Szentlélek ígérete, amelyre Jeruzsálemben kellett bevárniuk, amíg beteljesedett. Ezzel Jézus nem írta elő a módszert, amely segítségével minden hívő Szentlelket vehet majd az egyháztörténelem során. Ez inkább egy olyan különleges nap volt, amikor Isten Lelke a hívőkre árasztott ajándék gyanánt. Erre a napra kellett várniuk, és amikor pünkösdkor a Szentlélek kiáradt az egyházra, akkor már többé nem kellett várniuk arra, hogy ismét megkapják a Szentlelket, hanem csak egyszerűen el kellett fogadniuk - hitben - Istentől.

*Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket.
És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe.*

Mindez 40 nappal a keresztfeszítése után történt.

Ma Jeruzsálemben, az Olajfák hegyén három különböző látványosság van: három különböző templomot építettek azon a helyen, ahol Jézus felemeltetett. Az ortodox hívők, a lutheránusok és a katolikusok is felépítették a mennybemenetel templomát. Az egyik templomban, még Jézus lábnyomát is megmutatják, amelyet a felemelkedése előtt hagyott a sziklában.

Érdekes, hogy az Olajfák hegyére építették ezeket, de az Írás azt mondja, hogy Betániában vitetett fel. Boldog vagyok, hogy Betániában nem építettek templomot ezen esemény megörökítése céljából, és ha elmész oda és körülnézel, azt mondhatod, hogy valahol innen emeltetett fel Jézus. Nem az a fontos, hogy hol történt ez, hanem maga a tény, hogy megtörtént.

Ekkor leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; mindig a templomban voltak, és áldották Istent.

Ez azt jelenti, hogy amikor a Szentlélek kiáradt az egyházra, - tíz nappal később - akkor a templom egyik helyiségében lehettek.